

ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Красилюк О.А., здобувач ступеня вищої освіти магістра 1 курсу Навчально-науковий інститут №1, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ кандидат юридичних наук **Сьох К. Я.**

З урахуванням проблем, які існують в нашому суспільстві та з бажанням України підвищити свій соціальний рівень на міжнародній арені - існує нагальна потреба у детальному вивченні та у вдосконаленні інституту права соціального забезпечення у відповідності до норм Європейських країн.

Відповідно до статті 46 Конституції України «Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках» [1]. Отже, Основний Закон України кожному громадянину гарантує соціальний захист. Але, останні роки ми можемо спостерігати за значним погіршенням соціального стану населення.

З кожним днем в нашій країні збільшується кількість сімей, які втрачають останні джерела доходів, причини яких є здебільшого типовими, як приклад: масові звільнення, невивплата заробітної плати та суттєве подорожчання товарів, як першої необхідності так і в цілому, задля забезпечення потреб членів сім'ї, підвищення житлово-комунальних тарифів та інші.

Вищезазначені проблеми зумовлюють необхідність удосконалення системи соціального захисту малозабезпечених сімей в Україні. Для подальшого вивчення цієї проблеми необхідно розкрити поняття «державна соціальна допомога» та «малозабезпечена сім'я».

Відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям», «державна соціальна допомога» розуміється як щомісячна допомога яка надається малозабезпеченим сім'ям у грошовій формі в розмірі, що залежить від величини середньомісячного сукупного доходу сім'ї. В свою чергу «малозабезпечена сім'я» це сім'я, яка з поважних або незалежних від неї причин має середньомісячний сукупний дохід нижчий від прожиткового мінімуму для сім'ї [2. ст. 1].

Право громадян на соціальний захист регулюється Конституцією України та міжнародними договорами (Загальна декларація прав людини 1948р. ; Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1966р.; Європейська соціальна хартія 1996р.), основними нормативно-правовими документами, що визначають умови призначення і виплати допомоги малозабезпеченим сім'ям, є Закон України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» та постанова Кабінету Міністрів України від 24 лютого 2003 р. №250 «Про затвердження Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям». Але однак цього не достатньо щоб забезпечити повноту регулювання цих відносин.

Отже, Україна має низку нормативно-правових актів, які мають регулювати соціальний стан населення. Але, на жаль ми можемо стверджувати що вони не працюють належним чином.

Однією суттєвою проблемою в сфері соціального захисту є проведення Операції Об'єднаних сил на сході України, один з наслідків якої є зростання кількості безробітних громадян, які потребують державної соціальної допомоги. В цій категорії чи не найбільше реалізується механізм допомоги сім'ям як з боку державних органів так і з боку великого бізнесу. Громадянам, які вимушено залишити свої домівки, важко знайти нову роботу або реалізувати себе в новому місці проживання. Існують різні проекти щодо підтримки громадян одним із них є «Рука допомоги» мета якого полягає у виведенні малозабезпечених сімей та внутрішньо переміщених осіб зі стану бідності шляхом допомоги у працевлаштуванні чи започаткуванні власної справи.

На жаль в нашій країні існує велика проблема в тому, що не вистачає зацікавлених кваліфікованих фахівців у вирішенні проблем суспільства. З урахуванням ситуації в сфері соціального захисту вважаємо за потрібне проаналізувати попит та пропозиції щодо навчання осіб, які б мали змогу реалізовувати проекти щодо захисту та надання кваліфікованої допомоги сім'ям. Також звернути увагу на підвищення рівня знань фахівців, проведення періодичних навчань, завдяки цьому підвищити коефіцієнт розв'язаних проблем населення.

Ще одним напрямком для вивчення та вдосконалення – нормативно-правова база, у зв'язку з тим, що окрема категорія відносин не є законодавчо закріпленою, а отже як наслідок немає механізму їх ефективної реалізації на практиці.

Також вагомою проблемою є порушення нормальних умов праці, що на нашу думку призводить до зменшення ефективності роботи соціального працівника. Необхідно покращувати ті умови в яких вони працюють, забезпечити необхідними матеріалами, технікою, яка змогла б зменшити завантаженість та покращити рівень роботи.

Таких прикладів, на жаль, можна називати безліч. Отже, ми бачимо що нормативно-правова бази яка існує в Україні не сприяє захисту громадян України на соціальний захист.

Висновок: Отже, кожен громадян України відповідно до Конституції України, мають право на соціальний захист. Також, відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям», органи державної влади мають обов'язково реагувати на соціальні проблеми населення та допомагати у вирішенні проблеми. Але, цього не достатньо для покращення стану соціального захисту.

З урахуванням ситуації в сфері соціального захисту вважаємо за потрібне проаналізувати попит та пропозиції щодо навчання осіб, які б мали змогу реалізовувати проекти щодо захисту та надання кваліфікованої допомоги сім'ям. Також звернути увагу на підвищення рівня знань фахівців, проведення періодичних навчань, завдяки цьому підвищити коефіцієнт розв'язаних проблем населення.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. *Відомості ВРУ*. 1996. №30. Ст.141 URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/>
2. Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим: Закон України від 01.06.2000 N 35, ст.290

РЕАЛІЗАЦІЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ПІДПРИЄМНИЦЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ ТА РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Крижевська І. А. здобувач ступеня вищої освіти магістра 1 курсу Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Сьох К. Я.**

Конституція України у II розділі закріпила перелік прав людини які є необхідними для повноцінного існування людини та громадянина. Серед переліку цих прав є і блок економічних прав громадянина України. Це ті права які дають можливість розвивати та покращувати фінансову спроможність громадян.

Україна зараз переживає період реформування в різних сферах і економічна сфера теж підпадає під зміни. Що призводить до не стабільності та порушення прав людини. Одним з найбільш порушених прав є право на підприємницьку діяльність.

Відповідно до ст. 42 Конституції України кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом. Це право базується на свободі підприємницької діяльності, тобто на реальній можливості здійснення особою на власний розсуд і ризик господарської діяльності, не забороненої законом, з метою одержання прибутку. Чільне місце в системі прав і свобод особи займає право на підприємницьку діяльність. Підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування обмежується законом. Держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Не допускаються зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція [1]. Отже, виходячи з Конституції, кожен може здійснювати підприємницьку діяльність, якщо це не заборонено законом.

Конституційною гарантією захисту прав та інтересів суб'єктів підприємницької діяльності є перегляд судових рішень в апеляційному та касаційному порядку, а також перегляд судових рішень Вищого господарського суду України Верховним Судом України. Реалізація права неможлива без активної участі держави. Вона відбувається відповідним способом, з використанням належних засобів та дотриманням умов. Порядок організації реалізації права представляє собою цілий юридичний механізм. Щодо права на підприємницьку діяльність – він встановлений на законодавчому рівні як процедурно-правовий. Через те, реалізація права на підприємницьку діяльність